

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

SINT-NIKLAAS | Bij dit kunstje hoort muziek. Geen schetterende trompetten echter of slagwerk dat de acrobatische hoogtenpunten benadrukt. De circusvoorstelling eerder deze herfst in de Nicolaaskerk in Sint-Niklaas was tegelijk een orgelconcert. Voor de oren speelde Hugo Bakker, voor de ogen tolden jongleerballen en buitelden vier acrobaten. *Strange Birds* noemen deze twee meisjes zich en ook organisten zijn soms vreemde vogels onder de muzikanten. Net daarom hopen ze met een evenement als dit een breed publiek te bekoren.

Leg wat in mijn schoentje

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Zal Sinterklaas nog wel komen dit jaar? Het is – zo meldde de krant – een van de vragen die de kinderen van de getroffen arbeiders na de sluiting van Ford Genk zich stellen. Wat doet dat met een kind, geconfronteerd worden met het onheil van de volwassenenwereld?

Misschien is dat het moeilijkste voor de kinderen: dat dromen en verlangen brutaal worden verstoord. Voor een kind is de wereld nog oneindig. In fantasiespel kan en durft het meer dan in werkelijkheid. De toekomst wordt gedroomd, alles is mogelijk, er zijn geen beperkingen. Net dat fantaseren over en hopen op maakt de kindertijd zo bijzonder. Maanden vóór z'n verjaardag is je kind al bezig met dromen en regelen. Wie mag komen op het verjaardagsfeest? Wat gaan we doen? De nuchtere volwassene reageert vaak als volgt: „Waar denk jij al aan! Dat duurt nog lang, hoor.” Later word ik professor of piloot of uitvinder. Opnieuw commentaar: „Dan zul je toch beter je best moeten doen op school.”

Ook dat maakt Sinterklaas bijzonder: urenlang in catalogi kijken, nadenken over wat je nu echt wil, wat niet. Het uitkijken naar Sinterklaas al een week vooraf laten komen – „Anders moeten ze zo lang wachten” – is bijgevolg geen goede keuze. Het plezier zit hem net in het verlangen, het zich voorstellingen maken – telkens weer andere – het geloven dat *alles* nog kan. Het is de

logica van kinderen die maakt dat de Sint kan blijven bestaan. Het hier-en-nu denken en doen, hun ongebreidelde fantasie en hun manier van geloven, namelijk zonder het zeker te weten.

Op een bepaald moment komen er echter ook twijfels. Die Pieten spreken allemaal zo goed Nederlands. Er is nog wel een schouw, maar geen kachel meer. Hoe komt Piet dan naar binnen? Op school hoort je kind dat andere kinderen hun schoen elke dag mogen zetten en zichzelf maar één keer. Wat is dat voor een Sinterklaas, die de pakjes zo oneerlijk verdeelt?

De meeste kinderen ontdekken zelf wel hoe het echt zit met die Sint. De overgang van *believer* naar *non-believer*, van geloven naar niet meer geloven, verloopt veelal op het tempo van je kind. Soms verklap je als ouder beter het geheim. Bijvoorbeeld als een kind het risico loopt om met zijn onschuld gepest te worden door klasgenootjes. En sommige kinderen vinden er gewoon niets leuks aan. De verhalen boezemen hen angst in, de onvoorspelbaarheid kunnen ze niet dragen. Maar ook dan blijven pakjes en verwennen veelal aanwezig. Weten of niet weten, Sinterklaas blijft het kinderfeest bij uitstek, symbool van een zorgeloze kindertijd.

Even droomde ik weg, naar het kind dat bezig is met kind te zijn. En dan verliest de ouder van dat kind zijn

of haar baan. Voor kinderen is vooral het concrete bevattelijk: is er nog geld genoeg? Voor de werknemer die zijn job kwijtraakt, gaat het over veel meer. Kun je nog vertrouwen op iemands woord? Loont hard werken? Ben je op de arbeidsvloer nog mens in plaats van een machine? Zekerheden worden onderuitgehaald, dat vreet aan je. Geloven in de toekomst, in mensen. Geloven zonder het zeker te weten. Het moet aartsmoeilijk zijn voor de ouders dat in stand te houden. Een kind voelt die onzekerheid en onmacht. Dat kan hem bang maken. Angst leidt tot vragen, niet makkelijk voor de ouder, die eerst zelf zijn emoties de baas moet kunnen.

Toon dat je beschikbaar bent en je kind altijd bij jou terecht kan. Leg uit en beantwoord vragen. Kinderen denken minder op lange termijn, staan stil bij het hier en nu. Het is heel normaal dat je kind vooral praktische vragen stelt. Na een moeilijke gebeurtenis gaat het leven voort. De routine van de dag, geplande activiteiten, rituelen... Het helpt je kind om even afstand te nemen, broodnodig om dingen te verwerken. Het gevoel dat niet *alles* verandert, dat het nog kind mag zijn.

Straks is het opnieuw Sinterklaas – een duidelijk ritueel – ook voor kinderen van wie de ouders hun werk kwijtraken. Wie legt er wat in hun schoentje?„